

“Wachten is verlangen, stil en onbevangen, los van jouw belangen.
Wachten is ook waken, je dan rustig maken, vrij van zoveel zaken.
Wachten is bezinnen, met je blik naar binnen, wachten is beminnen!”

F. Weerts

Samen met alle christenen ter wereld verwachten wij het Kind, dat komt en dat opnieuw geboren wil worden in het hart van mensen, getekend door vreugde en pijn. Het Kind komt, midden in onze geschiedenis, in de broosheid van ons menselijk bestaan. Het Kind komt...in het hart van de mens die wacht en hoopvol uitziend naar vrede voor alle mensen. God wordt mens voor mensen, midden in de zorg die wij voor elkaar dragen. “Wachten is de lange kant van de liefde”, die haar diepste vreugde vindt in de ontmoeting. Graag delen wij met u iets van de ontmoetingen die ons dit jaar te beurt vielen!

Het was ons een vreugde, Kerstdag 2000 te mogen vieren met onze bisschop! Samen met diaken Pêtré, die onze gemeenschap reeds zoveel jaren dient, ging Mgr. Schruers voor in de vespersdienst. Bij een kopje koffie vertelde hij ons over zijn contacten met de armen en met zijn vrienden-bisschoppen, wereldwijd. Zo staken wij mee de grenzen over.

Ook missionarissen komen ons iets meedelen over “hun mensen”. P. Vivald ofm. en broeder Louis Aerden ofm. begeesterden ons door hun moedige inzet en grote liefde voor het Kongolese volk. Treffend waren de videobeelden van al de franciscaanse missieposten in Chili die p. Nouwen ofm. speciaal voor ons opnam. De rit eindigde bij een nieuwe stichting van Mexicaanse clarissen. We waren ook blij met het bezoek van zr. Greta, claris van Oostende, reeds 15 jaar verblijvend in de communiteit van Mbuji Mayi, die nu uitgegroeid is tot een bloeiende gemeenschap van 40 zusters. Zo leven wij sterk verbonden met elkaar. Onlangs nog verbleef Aline, een Burundese postulante, enkele weken in onze gemeenschap om liturgische gewaden te leren vervaardigen. Binnenkort vertrekt zij naar Oeganda en verwachten wij haar jongere medezuster sr. Claire-Isabelle. Op deze wijze worden wij een beetje deelgenoot aan elkaars cultuur, maar de grondtoon, onze spiritualiteit, blijft één en dezelfde.

Dat mochten wij ook ervaren toen Marijn ofm ons uitgebreid met dia's kwam vertellen over zijn voettocht van zijn geboortedorp naar Assisi. En meer nog toen wij er enkele maanden nadien zelf op uit trokken, niet naar Assisi, maar naar de hoofdstad van Europa, waar onze broeders in Schaarbeek zo'n 80 van hun zusters met open armen ontvingen. “Open” was werkelijk alles, we mochten overal in en uit, van de zolder tot de kelders. Terwijl wij in de namiddag de Sint-Goedelekathedraal bezochten en het oude Rijke-Clarenklooster, bereidden de broeders ons een heerlijk koud buffet. Die broeders hebben er verstand van en onze ervaring is, dat je altijd op hen mag rekenen!

In voorbereiding op 1 juli: “150 jaar clarissen in Sint-Truiden”, kwamen p. Hansen, p. Moriaux en p. Swinnen, alle drie “ofm-ers”, regelmatig met ons vergaderen rond het samenstellen en schrijven van het jubileumboek. P. Ooms ofm. deed professioneel voorbereidend werk, wij leverden onze bijdrage en uiteindelijk heeft p. Moriaux alles samengeschreven. Ook het stadsbestuur liet zich niet onbetuigd. De burgemeester en schepenen, de toeristische dienst en de stadsgidsen hebben zich maanden lang ingezet om met ons te plannen, te organiseren en vele praktische voorbereidingen te treffen.

De maanden vóór ons jubileum hebben wij als zusters intens doorleefd, oa. door samen na te denken en te spreken over ons concrete leven als clarissen hier en nu, over ons bidden, werken, in gemeenschap leven, kortom: over onze roeping en hoe wij die vandaag beleven. Dat was bemoedigend en heeft ons als zusters zeker dichterbij elkaar gebracht. Naast die inwendige “poetsbeurt”, was het ook een gelegenheid om ons kloosterke hier en daar op te knappen en onze tuin te verfraaien. Nieuwe gordijnen verfrissen onze kamertjes en werkplaatsen. Sint-Jozef, patroon van ons monasterium, aan wie we veel dank en eer verschuldigd zijn en op wiens hulp we altijd mogen rekenen, kreeg een vernieuwd kapelleke. Papa van zr. Carmen nam met ijver en kunde het schilderwerk op zich.

Dit alles groeide uit tot een stralend FEEST zoals wij er voordien nog nooit één hadden meegemaakt en dat onze verwachtingen veroverde! Eindelijk was het zover... in de voormiddag ontvingen wij onze familieleden. De eersten meldden zich reeds rond 10 uur, want een dag bij “hun zuster” is al altijd bijzonder en zo een dag kan niet lang genoeg duren. Elk van ons verzamelde haar familie rond zich, liet hen genieten van frisdrank en toonde hen ons huis waarin wij wonen, bidden en werken. Klooster en tuin liepen overvol. Tegen het middaguur op naar de lunch in de stadsfeestzaal! Die stond netjes gedekt om 370 mensen te ontvangen en te sterken. Dan volgde het hoogtepunt: de plechtige Eucharistieviering in de minderbroederskerk, voorgegaan door Mgr. Schruers met 10 concelebranten. De Kerk zat overladen vol! En het was een echte jubelviering, want alles jubelde: de mensen, het orgel, trompet en fluiten, het schalmeiend koor, de prachtige bloemstukken, de sacrale dans... alles jubelde ter ere van de Heer, want Hem komt de lof toe en de DANK voor die 150 jaar! Tijdens de academische zitting, sprak een tevreden burgemeester ons toe en werd ons het geschenk van de stad aangeboden: een kunstig glasraam waarin een rijke symboliek is verwerkt!

P. Jan Moriaux ofm. sloeg, tijdens de voorstelling van het jubileumboek, de nagel op de kop: “Sint-Truiden is en blijft een religieuze stad. Oude liefde roest niet. Het religieuze is de gouden pit in de appel Sint-Truiden. Gewoonlijk bijt men niet door tot de pit. Eens in de vijftig

jaar wordt die gouden pit wel eventjes bloot gelegd en verheugt de stad zich dat ze die gouden pit heeft mogen bewaren, ook in de zrs. clarissen." Nadien volgde voor de ongeveer 1000 aanwezigen een grote receptie, verzorgd, gepresenteerd en bekostigd door de stad Sint-Truiden. Wat in de viering plechtig was gezegd en met ontroering was gevolgd, werd hier in korte gesprekken van persoon tot persoon herhaald om het te bewaren ergens diep in het hart. In het hoflokaal van de minderbroeders genoten we 's avonds nog van een feestmaal, samen met de kerkelijke en burgerlijke overheid.

Maar dat was nog niet alles, want de twee daaropvolgende zondagen, bleef de kloosterpoort openstaan en kregen meer dan 1300 mensen de kans om een kijkje te komen nemen, begeleid door stadsgidsen. De twee dagen verliepen vlot, ook mede dankzij enkele mensen van de parochie die bereidwillig hun diensten aanboden. De opendeurdagen waren een succes. Velen drukten hun diepe dank uit met de woorden: "We zijn zeer tevreden dat jullie ons deze gelegenheid gegeven hebben. Er zal ons iets blijven van de rust, de eenvoud, schoonheid en ingetogenheid, van iets dat naar diepere waarden, naar God verwijst."

En nog waren we niet uitgejubeld! Daar de opendeurdagen in de vakantiemaanden vielen en ook omdat ze vrij snel volgeboekt waren, drukten een aantal mensen hun spijt uit omdat ze niet aanwezig hadden kunnen zijn. Op 11 augustus, het feest van de H. Clara, vierden wij met hen dankbaar de Eucharistie, voorgegaan door onze assistent, p. Pol Swinnen ofm. Onze kapel was haast te klein om de 130 aanwezigen een plaatsje te geven. Tijdens een receptie in onze tuin, weer verzorgd door enkele vrijwilligers, was er gelegenheid om elkaar te ontmoeten en eventueel ons klooster te bezichtigen.

Daarmee hield het feesten echter niet op. In diezelfde periode vierden wij met Arthur en Serafine, broer en schoonzus van zr. Emmanuël, hun 50 jaren huwelijksvrouw. We genoten van het gouden feest, met een plechtige Eucharistieviering en daarna een fijne ontmoeting met de twee feestelingen en hun kinderen.

Nu rouwen wij echter mee met diezelfde familie, om het heengaan van een andere schoonzus, Mevr. Yvonne Boedri, die op 15 november heel zacht in de Heer is ontslapen. Begin dit jaar, op 17 januari, is de geliefde broer van zr. Emmanuël overleden, de heer Stephanus Henderix. En ook onze zr. Gertrude moest afscheid nemen van haar zus, Mevr. Marguerite Peters. Wij hopen en bidden voor al onze dierbare overledenen, dat zij mogen leven in Gods liefde en voorsprekers zijn voor hun kinderen en kleinkinderen.

Leven en sterven... ze horen samen, zoals ook vreugde en pijn. Pijn voelen wij om het ziek-zijn van onze dierbare zr. Helena die, na een zware operatie in haar hoofd, niet meer voorgoed naar huis kan terugkeren. Wij zoeken naar wat verder het beste voor haar is. Wat het betekent lange dagen in een ziekenhuis te verblijven, daarover kwam diaken Colson ons iets meedelen. Als ziekenhuispastor vertelde hij ons over de confronterende contacten, zowel met de patiënten als met het personeel. Zijn verhaal heeft ons diep getroffen en doet ons meer verbonden leven met die vele zieken wiens leven, met dat van hun familie en vrienden, plots ingrijpend kan veranderen. Pijn voelen wij ook om het gemis van zr. Caroline, die wil overgaan naar onze medezusters te Oostende. Maar ook deze pijn draagt in zich een kiem tot nieuw leven.

Blij zien we uit naar het volgende feest. Op 8 december zal zr. Francine Houben professie voor het leven afleggen op de regel en de constituties van de orde van de H. Clara. Zr. Elisabeth maakt nog steeds haar vormingstijd door en volgt lessen aan het Groot-seminarie te Hasselt. Naast de lesdagen voor de clarissen en franciscanen in vorming, waarvan er onlangs één doorging in onze gemeenschap, zijn er sinds dit jaar ook samenkomsten voor de Vlaamse clarissen beneden de 50 jaar. Op 18 oktober was er in onze gemeenschap een leesdag rond de geschriften van de H. Clara. Samen met ons namen de zusters van Genk er enthousiast aan deel. Het was een verrijkende en deugddoende dag!

Aan het einde van ons jubeljaar is ons hart vervuld met grote dankbaarheid als we denken aan onze vele weldoeners: onze medebroeders, familieleden, vrienden en niet in het minst onze stadsgenoten. In onze dagelijkse ontmoeting met de Heer, dragen wij u allen op onze eigen wijze mee, dankbaar dat u het ons mogelijk maakt om als contemplatieven te leven en verbonden te blijven met de vreugde en het leed van mensen. Moge de Heer u zegenen met de nodige liefde en kracht voor elke dag om er gewoon te zijn voor elkaar en gewoon te doen wat gedaan moet worden. Dan zal het een **zalig Kerstmis zijn en een gezegend nieuw jaar**. Dat wensen wij u van harte toe! Vrede en alle goeds,

Zusters Clarissen — Sint-Truiden

“Wachten is verlangen, stil en onbevangen, los van jouw belangen.
 Wachten is ook waken, je dan rustig maken, vrij van zoveel zaken.
 Wachten is bezinnen, met je blik naar binnen, wachten is beminnen!”

F. Weerts

Samen met alle christenen ter wereld, wachten wij het Kind, dat komt...midden in onze wereld, getekend door kwaad, lijden en terreur, midden in onze drukke bezigheden. Het Kind komt, ook midden in het hart van de mens die wacht en hoopt op genezing, op vrede voor alle mensen. “Wachten... is de lange kant van de liefde, die haar diepste vreugde vindt in de ontmoeting tussen God en mens, tussen de mensen onderling. Graag delen wij met u iets van de vele ontmoetingen, die ons dit jaar te beurt vielen. En dat waren er nogal wat!

Zoals u zich zeker nog herinnert, vierden wij op 1 juli dankbaar 150 jaar zusters Clarissen in Sint-Truiden! Alle initiatieven en hulp van onze medebroeders, van de stad, de parochie, van familieleden en vrienden, groeiden uit tot een FEEST zoals wij er voordien nog nooit één hadden meegemaakt. De voorbereidingen op dit feest hebben wij als gemeenschap intens doorleefd, oa door samen na te denken en te spreken over ons concrete leven als clarissen hier en nu, over ons bidden, werken, in gemeenschap leven, kortom: over onze roeping en hoe wij die vandaag beleven. Dat was bemoedigend en heeft ons als zusters zeker dichter bij mekaar gebracht. Naast die inwendige “poetsbeurt”, was het ook een gelegenheid om ons kloosterke hier en daar op te knappen en hebben wij ons nieuwe gordijnen gepermiteerd! De belangrijkste opknappbeurt kwam echter toe aan St. Jozef, sinds 150 jaar patroon en beschermer van ons monasterium. In voorbereiding op de samenstelling van een jubileumboek, lazen wij opnieuw in de archieven, de aankomst van de eerste zusters en hoe zij steeds beroep deden op de hulp van St. Jozef om dit klooster herbouwd te krijgen en hoe zij telkens door hem geholpen werden. Achter in onze tuin bouwden zij een kleine kapel, ter zijner ere en met grote bezorgdheid schreven zij in de archieven dat toch alle zusters die na hen zouden komen, bijzondere dank en eer aan St. Jozef verschuldigd zijn, hun leven lang. Zijn kapelleke, was dringend aan verfrissing toe. Het dak, de muren en de voorgevel, lieten we herstellen. Voor de binnenkant zorgde de papa van z. Carmen. Met veel ijver heeft hij het een paar lagen nieuwe verf gegeven en sindsdien krijgt St. Jozef weer veel vaker bezoek! En ook wij kregen meer bezoek dan gewoonlijk, voornamelijk van onze medebroeders p. Pol Swinnen en p. Jan Moriaux, die ons hielpen bij de samenstelling en het schrijven van ons jubileumboek en ook van p. Hansen en de mensen van de toeristische dienst, die hielpen concreet plannen en organiseren en die zich maanden ingezet hebben om alle praktische voorbereidingen te treffen. Zelfs de burgemeester kwam enkele keren mee vergaderen. Zo naderde langzaam maar zeker die grote dag, die al onze verwachtingen en dromen ver te boven ging! Voor verslag geven wij graag het woord aan Gerda Henckens, nicht van zuster Karien: “Reeds lang vóór de bewuste feestdag aanbrak, werd de familie gewaarschuwd en nog even later zelfs min of meer dringend aangesproken: 1 juli 2001 zou en moest vrijgehouden worden voor de viering van 150 jaar zusters Clarissen in Sint-Truiden. Er kwam nog een heuse, officiële uitnodiging: met de afbeelding van de H. Clara zelf, die het H. Sacrament droeg. Dit alles in gedrukte tinten van bruin en wit; het bruin van het habijt van vrouwe Armoede en het smetteloos wit van doorschijnende zielen. Sober gepresenteerd en mede ook daarom zo heel mooi. We gingen! Decibels weerklinken er van gelukkige mensen die elkaar weerzien. Er wordt gefeliciteerd. Meegekomen kinderen staan op slag in het middelpunt van de belangstelling. Zij voelen zich als eersten thuis. Het wordt een open-kloosterdag, met een geleid bezoek. Nu schiet er plots geen tijd meer over om de tuin te bewonderen: de bio-tuin met bio-groenten en bio-bloemen, besproeid met het bio-zweet van harde werksters. Op naar de lunch in de bijgelegen stadsfeestzaal. DANK aan alle mensen die daar tijd noch moeite spaarden om ons te sterken! De plechtige Eucharistieviering volgt, in de Minderbroederskerk. Wij genieten met volle teugen van die viering. Wie moeten wij het meest bejubelen? Zij die dit vreugdevol samenzijn voorgaan? De organist? De trompettist? Het schalmeiend koor (zo mooi!)? Wij kunnen niet kiezen. Dankbaar en gelukkig zijn we omdat we mogen meezingen. Het verdiept onze verbondenheid. Zeer ontroerend en een hoogtepunt is de zegenzang van de zusters: “Moge de Heer altijd met u zijn.” De voorstelling van het jubelboek gebeurt. Het is onmogelijk in te schatten hoeveel werk de samenstelling van dat boek kostte! Wat een mooi boek en rijk in zijn eenvoud. De sacrale dans sluit dit gedeelte af. Eén van de aanwezige kinderen wuift in perfecte nabootsing mee. Kinderen begrijpen het. Daar moet een receptie op volgen. “Wijn, daar word je vrolijk van” zei eens één van de zusters Clarissen. De stemming is niet alleen vrolijk, maar één van een (heilig) geluk. Twee hogere verantwoordelijken ogen gelukkig, content: Mgr. Paul Schruers en burgemeester Ludwig Vandenhove. Dank en hartelijke gelukwensen aan jullie beiden. Lieve zusters, onze allergrootste dank gaat uit naar jullie. Wij staan te kijken van uw frisse geest, zo eigen aan mensen die bidden, van uw edelmoedigheid, van uw bezorgd luisteren om mét ons de zorgen van het leven te dragen, van uw gebed wanneer wij zelf niet bidden. Wij danken u vooral omdat u het volhoudt om verder in liefde, vriendschap en dankbaarheid uw gemeenschap te dragen en uit te bouwen.” Al deze lof en dank komt ons echter niet toe, wel de vele mensen die het beste van zichzelf hebben gegeven, ook om de twee daaropvolgende opendeurdagen aan meer dan 1000 mensen de kans te bieden een kijkje te nemen in ons klooster en daar

onder andere het mooie glasraam te bewonderen dat ons door de stad, naast de receptie de uitnodigingen met het logo en heel de organisatie van 1,8 en 15 juli ten geschenke aangeboden werd. Van zeer vele mensen kregen wij achteraf de reactie: dat zou geen enkele andere stad of gemeente voor een clarissengemeenschap doen! P. Moriaux zei het ook in de voorstelling van het jubileumboek. Ik denk dat een stukje van het geheim bij de Truienaars ligt. Sint-Truiden kende ik eerst als kersenstad, nu als fruitstad, maar Sint-Truiden is en blijft ook een religieuze stad. Oude liefde roest niet. Het religieuze is de gouden pit in de appel Sint-Truiden. Gewoonlijk bijt men niet door tot de pit. Eens in de vijftig jaar wordt die gouden pit wel eventjes bloot gelegd en verheugt de stad zich dat ze die gouden pit heeft mogen bewaren.” Ons hart is er nog steeds warm van en zegt DANK aan u allen!

